Kat Delacorte

S OHNĚM V KRVI

COO BOO

S ohněm v krvi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

COO
BOO

Kat Delacorte
S ohněm v krvi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kat Delacorte

S OHNĚM V KRVI

COO
BOO

Nejen na tebe dopadají tmavé skvrny,
I na mně tma zanechala skvrny.

Walt Whitman

KAPITOLA 1

Když jsme vyjížděli z Říma, zahaloval celou silnici mlžný opar. To bylo nejspíš dobře – nemohla jsem tak kritizovat okolní scenérii. Itálie měla být nádherná, ale já si byla jistá, že mě jen tak něco neohromí. Zvlněné kopce a starobylá města jsou určitě dobrá místa na dovolenou. Ale žít tady, být nucena tu zůstat – to už je něco jiného. Věděla jsem, že žádná z krás této země na mě dojem neudělá. V té mlze jsem alespoň mohla předstírat, že jsem někde jinde. Nejlépe doma.

Z Maine jsme odletěli to ráno těsně před rozedněním, a když jsem vycházela ze dveří, ztuhla jsem, zadívala se na naši přebujelou předzahrádku a rozbité schody na verandu a pomyslela si: *Tohle je naposledy*. Celý život jsem žila na jednom místě a nebylo to vždy perfektní, vlastně ani průměrné, ale alespoň jsem to znala. Můj otec nabídl náš dům k prodeji hned, jak dostal novou práci, a jediný domov, který jsem kdy měla, se za týden prodal. Přemýšlela jsem nad tím, že bych novým majitelům nechala vzkaz, něco, aby se cítili vítaní.

Vážená paní, vážený pane,
moje matka se zabila v obývacím pokoji. Krátce předtím se pokusila podpálit celý dům. Ať se Vám tu dobře bydlí.

Nakonec jsem si však řekla, že to za to nestojí. Bála jsem se, že by to Jack zjistil, a já bych se pak v letadle musela celou cestu choulit pod tíhou jeho zklamání. Moje matka zemřela, když mi bylo deset, ale vzpomínky na ni jsem se snažila udržet pečlivě rozmazané. Jako vybledlé polaroidy – příliš tmavé na to, aby mi ublížily. Pro mého otce to bylo jiné. Ztráta Carly jím hluboce otřásla. Ani po šesti letech jsem to ticho stále nedokázala vyplnit.

„To už jsme se ztratili?" odvážila jsem se zeptat, zatímco jsem hleděla do mlhy na neexistující italskou krajinu. „Nebo má být tohle normální?"

Z dálnice jsme sjeli na málo používanou cestu a navigace na palubní desce zčernala. Žádný signál. Z auta jsem viděla, jak se nad námi šplhají do výšky šedé stíny – hustý lesní porost. V mlze to celé působilo klaustrofobicky, až přízračně. I když jsem na navigaci snad milionkrát klikala, nechtěla se načíst. Můj mobil už dávno neměl signál.

„To je běžné," odpověděl můj otec. „Castello leží v mrtvé zóně. Hory tu ruší spojení."

Castello. Tam jsme se stěhovali. Žádný Řím s muzei a širokými třídami. Žádná Florencie. Castello. Nacházelo se někde uprostřed Itálie, malá tečka na mapách Google, která se ani pořádně nenačetla, když jste ji zadali do vyhledávače. O tom městě jsem dokázala říct jedině to, že ho obklopují lesy a ty obklopují další lesy. Podle všeho také hory. Ze satelitního pohledu bylo možné vidět rozmazaný snímek střech tyčících se vysoko nad okrajem lesa. Když jsem se snažila obraz přiblížit, rozpadl se na jednotlivé pixely. Jako by městečko bylo tak nevýznamné, až zbytek světa úplně zapomněl, že tam je. Proto jsme se vlastně stěhovali – aby můj otec pomohl Castello zmodernizovat.

„Když je v mrtvé zóně, jak víme, kam jet?"

„Poslali mapu," odpověděl Jack a natáhl se pro ni pod palubní desku.

Celkem vzato to byla strhující konverzace, nejdelší rozhovor, který jsme s otcem vedli od chvíle, co jsme odjeli ze Států. Ani když

jsme měli dobrý den, jsme toho moc nenamluvili, a od celého toho oznámení o *stěhování do Itálie* to bylo horší než dříve. Všechna slova vycházející z mých úst teď zněla hořce, nesla v sobě podtón ohromené nevěřícnosti – *jak jsi mi to mohl udělat?*

Můj otec byl inženýr, jeden z těch bláznů do strojů, kteří dokážou věci rozebrat a pak je dvakrát tak rychle složit. Když jsem byla malá, vyráběl mi hračky – mechanické medvídky a hrací skříňky s točící se baletkou, závěsná noční světélka, kterých jsem se mohla chytit, když jsem se bála tmy. Bez těch jsem se neobešla, dokud moje matka neusoudila, že jí způsobují migrény. Další den světélka záhadně zmizela.

Po smrti Carly se přede všemi uzavřel, a to včetně mě. Nejdříve to bylo jako zlý sen – člověk, který mi četl pohádky a učil mě jezdit na kole, se najednou roztříštil na desítky střepů, o něž jsem se mohla pořezat, kdybych se moc přiblížila. Celé měsíce jsem žila vedle cizího člověka, mluvila do vzduchu, když byl Jack ve stejné místnosti. Po návratu ze školy jsem ho pokaždé našla, jak zírá na místo na podlaze, kde to udělala – na kamenných dlaždicích u krbu.

Když se z té letargie konečně probral, všechno bylo jinak. Nikdy by to nepřiznal, ale už se na mě nedokázal podívat. Trávil hodiny ve své dílně, opravoval stroje, tak jak to u ní nedokázal. Mě posílal do kroužků nebo ke Gracie odvedle, aby mě pohlídala – nutil se ke zdvořilosti, vyhýbal se mi v předsíni a nikdy, nikdy to neřekl nahlas: *Miloval jsem ji víc.*

Pak přišla pracovní nabídka z Itálie. Izolované město hledá kvalifikované pracovníky pro zahájení nového desetiletí. Ubytování a doprava zajištěna.

Měla jsem tušit, že Jack něčemu takovému nedokáže odolat. Itálie byla země, z níž moje matka pocházela a která od její smrti otce morbidně fascinovala. Vsadím se, že by se mu spíše zamlouvalo přestěhovat se do Benátek, rodného města Carly, kde by se po klikatých uličkách a třpytivých kanálech mohl vydat po stopách jejího dětství. Ale volná místa byla jen v Castellu, takže Castello muselo stačit.

Ne že bych se dočkala takového vysvětlení. Jack se mi stěhování snažil prezentovat jako nový začátek, vzrušující dobrodružství – opravdovou změnu pro nás oba. Nad tím už jsem víc oči v sloup obrátit nemohla. Nebo bych alespoň obracela oči v sloup, kdybych nebyla tak zaneprázdněná svým vztekem.

Mlha venku začínala ustupovat a já spatřila kusy zablácené cesty, která nás vedla dál do hor. Jack se podíval na mapu a prohlásil: „Je to za další zatáčkou."

Zkřížila jsem ruce a snažila se zdržet zbytečných poznámek jako *Nikdy není pozdě na to se vybourat!* Pak jsme zatočili a já zalapala po dechu.

Vynořili jsme se z lesa na okraji úzké rokle – Castello se tisklo k vrcholku protější hory. Město se vynořilo z mlhy jako království v pohádce, místo, u něhož jsem nečekala, že ho někdy doopravdy spatřím. Lesknoucí se mramorové budovy, které se nad sebou vršily až do nebe, moře červených střech, které jako dvě dýky rámovaly strážní věže. Mezi nimi se tam, kde jsem usuzovala, že se nachází centrum města, tyčila obrovská kupole katedrály a vrhala dlouhé stíny na domy pod ní. A ty městské hradby. Byly vytesané přímo do skály jako cimbuří u obří pevnosti a chránily Castello před okolním světem.

„Vidíš?" řekl můj otec. „Věděl jsem, že to na tebe zapůsobí."

Znělo to, jako by najednou nenesl žádnou vinu, jako by skutečnost, že město bylo nádherné, mohla vynahradit to, že mě donutil se sem přestěhovat. Kromě toho to na mě *nezapůsobilo*. To by naznačovalo uznání nebo respekt, pocity, které ve mně Castello rozhodně nevzbuzovalo.

Okouzlená jsem ale byla. To je to slovo. Připadalo mi totiž, že na Castellu je něco, co má velkou moc. Čím víc jsme se k němu blížili, tím víc nedostatků jsem viděla. Bylo staré, ošuntělé, hradby se rozpadaly, střechy se prohýbaly. Ale ten pocit moci zůstal, jakási věčná autorita, jako bychom se blížili k sídlu starodávného boha. Zničehonic jsem měla obavy ze vstupu do města – jako bychom boha, který tam žije, mohli svým příchodem rozzuřit.

„Budeš mě navigovat?“ zeptal se otec, zatímco jsme si razili cestu po okraji rokle směrem k bráně města. Podal mi mapu, jako by to byl dárek na usmířenou.

Znak Castella byl vyražen úplně nahoře, zlatý kříž pod symbolem trojice. Pamatovala jsem si ho z uvítacího balíčku, který jsme dostali a který zahrnoval klíče k našemu novému domu a seznam místních obchodů – vše se stejným zlatým symbolem.

Neochotně jsem přejela prstem po mapě a sledovala jsem hadovitou cestu vedoucí k naší adrese – Via Secondo, dům 62.

„Rovně,“ zamumlala jsem. „Potom na rohu doprava.“

Prosmýkli jsme se pod městskou bránou, řadou obrovských železných zubů, které byly napůl vytažené, aby mohlo projet auto. Po obou stranách planuly pochodně, ohnivé koule zářící jako majáky v blednoucím denním světle. Nad nimi byli vytesaní dva mramoroví andělé s roztaženými křídly, skloněnými hlavami, jejich prsty svírály kamennou kytici růží. Měl na ně být příjemný pohled, až na to, že andělé neměli tváře. Staletí větru a deště smyla jejich rysy a zanechala pouze prázdné oční důlky. Když jsme projížděli branou, vzhlédla jsem k sochám a přemýšlela, proč jsem najednou tak přesvědčená, že mi pohled opětují.

Ticho a úpadek uvnitř Castella byly ještě větší, než se nám z dálky zdálo. Ulice byly úzké, dlážděné nepravidelnými kostkami, budovy poznamenané vlhkem se nakláněly. Na okraji silnice ležely kousky popadané omítky. Jediné auto široko daleko bylo to naše.

Takže jsme se přestěhovali do města duchů, pomyslela jsem si a dívala se, jak slunce mizí z dohledu za střechami města. *V Benátkách by byli aspoň nějací lidé.*

Stěny domu pokrývalo kromě jakýchsi zažloutlých plakátů graffiti. Vysoko nahoře jsem dokázala rozeznat symbol trojice Castella, ale musela jsem usilovně mžourat, abych přečetla nápis pod ním. SALVEZZA

Byla jsem si téměř jistá, že to znamená *spása*.

Když jsme dorazili do ulice Via Secondo, už se stmívalo. Dům číslo 62 vypadal jako všechny ostatní, které jsme cestou míjeli, vysoký

a křivý, s řadami oken začouzenými od sazí a se zprohýbanými okenními rámy.

„Bydlíme ve třetím patře," řekl otec a šel odemknout vchodové dveře. Pozorovala jsem ho z auta, mohutnou postavu, která se ale na pozadí vysokých budov téměř ztrácela. Zatímco odemykal, byla jsem v pokušení udělat něco dramatického – přelézt na přední sedadlo a odjet. Ale stačil jeden pohled na černý displej navigace a tento plán jsem musela zavrhnout. Navíc byla čím dál tím větší tma.

Než jsem vyšla nahoru, byla jsem obalená pavučinami a z toho, jak jsem za sebou táhla kufr, jsem sotva popadala dech. Navíc kromě třetího patra vypadala celá budova opuštěně. Můj otec si hrál se zástrčkou na dveřích bytu, jeho ruka uznale přejížděla po mechanismu.

„Je to zástrčka na zámek," vysvětloval Jack, jako to dělával, když jsem byla malá. „Ve středověku to byl vrchol zabezpečení."

„No tak to jsem teda hned klidnější," opáčila jsem. „Můžeme se už vrátit domů?"

„Moc vtipné, Lilly," slyšela jsem za sebou jeho hlas, když jsem se kolem něj prosmýkla do bytu.

Uvítala mě spleť prázdných pokojů, které byly všechny staré a ponuré, stejně jako mi to začínalo připadat u celého Castella. Za chůze jsem držela telefon nahoře a snažila se chytit signál. Poblíž okna v obývacím pokoji jsem měla jednu čárku, v chodbě dvě. Ohledně wi-fi jsem si ani nedělala naděje. Když se zprávu, kterou jsem chtěla poslat do Maine, nepodařilo doručit, pocítila jsem ostré bodnutí zklamání. Gracie se asi nedozví, že jsem dorazila v pořádku. Klidně by si mohla myslet, že teď ležím někde mrtvá u krajnice. A tohle měl teď být můj život.

Na konci chodby vedle hlavní ložnice jsem našla svůj nový pokoj, prostorný, ale z velké části zející prázdnotou, v jehož stínech se rýsovaly obrysy ztrouchnivělého nábytku. Pak jsem ale rozsvítila stropní světlo a všimla si zdí.

Pokoj zdobila obří nástěnná malba – byla už oprýskaná a vybledlá, ale stále bylo možné obdivovat její děsivou krásu. Zobrazovala

bitvu, zřejmě nějakou historickou událost, ale vůbec jsem netušila, co by to mělo být. Dvě armády složené z mužů se zašpiněnými obličeji jedoucích na koních proti sobě a udupávajících těla padlých vojáků na zemi. Prapory na obou stranách bojiště vlály v neviditelném větru. Na jednom z nich byla vyvedena růže, na druhém anděl s roztaženými zakřivenými křídly. Oblohu mezi oběma vojsky protínala jako znamení shůry dýka, přes niž byl v půli vyveden zlatý klíč.

Dlouhou chvíli jsem, zčásti s obdivem, zčásti vyděšeně, hleděla na malbu – byla jsem ochromená nenávistí ve tvářích vojáků, krví, která po jejich zbroji stékala až ke sloupkům mé postele.

Sladké sny, Lilly, pomyslela jsem si. Stropní světlo zablikalo a za hlasitého lupnutí praskla žárovka.

Pár minut trvalo, než jsme znovu nahodili pojistky. Jacka výpadek proudu vůbec nerozhodil – do Castella koneckonců přijel vyměnit elektrické rozvody a zprovoznit internetové připojení. Pro mě ale byla představa, že nás může kdykoli pohltit tma, naprosto nesnesitelná. Připadalo mi, jako bychom ve chvíli, kdy jsme projeli městskou bránou, nechali skutečný svět za sebou.

Když jsme měli zpět elektřinu, dali jsme si večeři – chléb, sýr a olivy, co jsme dostali od pána, jenž otce přijímal a který nám předtím poslal mapu a klíče. V dopisech se podepisoval jako *Generál*, ale Jack mi řekl, že je to jakýsi kazatel a i čelní představitel Castella. Když jsem se ho na tu vojenskou hodnost zeptala, odpověděl, že neví.

Po dlouhé době jsme spolu konečně jedli u jednoho stolu a já byla z ticha přerušovaného jen skřípáním příborů celá nesvá. Byla jsem zvyklá ohřát si jídlo v mikrovlnce jíst ho u sebe v pokoji nebo se natáhnout na gauč před televizi. Někdy jsem se vyplížila ven a najedla se s Gracie, ženou, která vlastnila farmu hned vedle té naší. Můj otec jí platil, aby mě nějaký čas po Carlyině smrti chodila hlídat,

a ona se tak stala hrdinkou se zářivě bílými vlasy a vlněnými svetry na každé roční období, k níž jsem jako dítě vzhlížela a která v mém životě napravila vše, co předtím moje matka zničila. Než jsme odjeli z Maine, Gracie mě jednou pevně beze slova objala. Jako by si myslela, že už mě nikdy neuvidí.

„Těšíš se do školy?“ zeptal se Jack, když už ticho u stolu přesáhlo únosnou míru.

Zadívala jsem se na něj. Rozkousla jsem olivu.

„Slyšel jsem, že mají volitelný předmět zaměřený na hudbu.“

V sedmé třídě jsem umírala touhou naučit se hrát na klavír, ale o rok později jsem toho nechala.

„Toho jsem nechala.“

Můj otec se zamračil a začal si pohrávat s obroučkami brýlí – klukovský zvyk, který mi připomínal, jak mladý ve skutečnosti je. Nebylo mu ani třicet šest, v jeho hebkých černých kudrnách nebylo stopy po šedivém vlasu. Zármutek ho však zcela změnil – pod jeho očima vyryl trvalé kruhy a zmrazil jeho úsměv s dolíčky –, a tak na to člověk mnohdy zapomínal. Nebo by se to možná mělo říct jinak. Možná jsem ho změnila já. Někdy jsem ze sebe tenhle pocit nedokázala setřást – že celé ty měsíce, kdy jen hleděl do prázdna, takový nebyl pouze kvůli tomu, že Carly zemřela, ale protože jsem mu na krku zůstala já. Desetiletá holka s vykulenýma očima, které nešla matika a děsily ji bouřky. To by si nepřál nikdo. Alespoň tak by to řekla moje matka.

V hloubi duše jsem ji stále slyšela, chladný šepot, který byl připraven zaútočit, jakmile jsem si přestala dávat pozor. Hlas, který mi říkal, že jsem nebezpečná, že zničím všechno, čeho se dotknu. Hlas, který mi radil, abych utekla a schovala se.

„Vím, že jsi naštvaná, Lilly,“ řekl Jack. „A opravdu je mi to líto. Ale tohle je naše druhá šance. Je to příležitost.“

„Příležitost k čemu?“ zeptala jsem se. „Začít prodávat kapesní baterky? Cvičit poštovní holuby? Nebo bychom se mohli dát na vykrádání hrobů, když je v tomhle městě prakticky mrtvo.“

„Lily…“

„Mám z Castella husí kůži," trvala jsem na svém. „Jsme uprostřed ničeho, nefunguje mi mobil a v pokoji mám na stěně namalovanou bitvu."

„Castello je zkrátka *jiné*," přesvědčoval mě Jack. „Viděla jsi ty klikaté silnice, které sem vedou – celá desetiletí bylo město v horách odříznuté od zbytku světa. Proto mě přijali. Brzy zprovozním wi-fi a ty by ses na to mezitím měla začít dívat jako na kulturní zážitek. Máš přece italskou krev. Spousta lidí by považovala za výsadu tady žít."

„Tak jsi měl dát moji letenku někomu z nich."

Otec na okamžik vypadal, jako bych ho ranila. Nesnášela jsem, když se tak kvůli mně cítil, ale zároveň jsem si nemohla pomoct. Jako by to byla moje druhá přirozenost.

„Lilly, prosím," nevzdával se Jack. Mohlo by to pro nás být dobré. Hlavu vzhůru, pamatuješ?"

Trhla jsem sebou. Bylo to staré rčení, s nímž přišel v den matčina pohřbu – seděli jsme v černém pohřebním voze s její rakví za zády a tíživou atmosférou všude kolem. Tehdy jsem nechtěla vystoupit, protože jsme se ji chystali uložit do země, a já se navíc bála, že se po mně z hrobu natáhne a stáhne mě dolů za sebou. Otec se na mě na předním sedadle otočil, poklepal mi prsty na bradu a zvedl můj obličej tak, abych se mu dívala do tváře. To bylo předtím, než se rozhodl ztratit to, kým byl, než se přede mnou uzavřel. Z mého otce se proměnil v cizího, prázdného muže jménem Jack Deluca, kterého jsem jen stěží poznávala.

Hlavu vzhůru, Lilly, řekl. *Buď silná. To zvládneme.*

Zatřásla jsem hlavou, prudce jsem odsunula židli a bylo mi jedno, jestli jsem poškrábala dlaždice.

„To už na mě nezabírá."

Trvalo mi celou věčnost, než jsem usnula. Dům byl kamenný, a tak jsem čekala, že v něm bude panovat hrobové ticho, ale namísto

toho mi připadalo, jako by kolem mě dýchal, pohyboval se přesně jako staré, úskočné věci – za mými zády, ve stínech. Trubky sténaly, na půdě cupitaly myši. V jednu chvíli se mi zdálo, že jsem odtamtud zaslechla i kroky. Když jsem vyklouzla z postele a přešla k oknu, trochu jsem se třásla.

Ze svého pokoje jsem měla panoramatický výhled na Castello a město jako by v měsíčním světle dostalo ostřejší obrysy, už se tolik nerozpadalo. Jako by bylo věčné. Jako by mohla uběhnout celá staletí, historie dále plynout a pořád by tu stálo, spící šelma schoulená pod noční oblohou. Čeká na svou příležitost, pozoruje, poslouchá. Čeká na novou krev. Protože města nikdy skutečně nezemřou, pouze lidé v nich.

Když jsem si vlezla zpět do postele, věděla jsem, že budu mít noční můry. Jako malá jsem se snažila zůstat vzhůru, abych se jim vyhnula, a celé hodiny jsem se ve tmě štípala do zápěstí. Nakonec jsem ale zjistila, že je to zbytečné. Spánek dokáže být takhle krutý. Čím více se s ním snažíte bojovat, tím více jste unavení. A pak přijdou sny.

Kráčela jsem zasněženým Castellem. Kolem mě kroužily bílé vločky, které mě uvěznily v kleci naprostého ticha. Dozvuky války byly vidět všude kolem, celé město bylo v troskách. Vyhořelé budovy, hromady rozbitého nábytku na okrajích ulice. Pak jsem zničehonic zaslechla vysoký zvonivý hlas.

Vepředu jsem spatřila postavu, tmavou siluetu skrývající se v šeru. Neviděla jsem jí do tváře, ale věděla jsem, že je to moje matka, protože zpívala, smála se a snažila se mě přimět, ať jdu za ní. Ukolébavky, které mě učila, když jsem byla malá. O růžích a kruhu kolem nich, o lidech padajících na zem a ještě o něčem, o něčem důležitém.

Popel, pronesla matka. *Zpívá se v nich o popelu, Lilly.*

Tmavé vlasy měla slepené krví, přesně jako v den, kdy jsem našla její tělo. Zaklonila hlavu a začala se točit ve sněhu.

Nebyl to ale sníh. Celou dobu to byl popel.

Matka se na mě usmála a já si všimla, že má na ostrých bílých zubech také krev. Pak se začala vzdalovat.

Počkej, vykřikla jsem a klopýtala jsem za ní. *Počkej na mě. Neodcházej.*

Matka se za mnou zvědavě, ale jaksi nepřítomně ohlédla, jako anděl, který pozoruje rozpadající se těla smrtelníků. V jejích očích se skrývalo vědění, nekonečné, nadpozemské porozumění. Odpovědi na otázky, po nichž jsem zoufale toužila. A já jsem se jí na ně chtěla zeptat, chtěla jsem je z ní vymámit, ale uklouzla jsem na chodníku a skončila na kolenou uprostřed silnice, uvězněna ve vířivém mraku popela.

Matka se jemně, soucitně usmála a pokračovala v chůzi.

Ne, prosila jsem. *Nechoď. Musíš mi pomoct. Prosím, mami. POMOZ MI.*

Ale byla pryč.

KAPITOLA 2

Dalšího rána mě probudil zběsile bzučící budík na mém mobilu, který mi kromě upozornění na nízký stav baterie sděloval nepříjemnou skutečnost, že je sedm ráno. Rychle jsem budík vypnula, naprosto dezorientovaná a neskutečně unavená, jako bych v noci vůbec nespala. Chvíli jsem ležela v posteli a přemýšlela, jestli se mám vůbec obtěžovat se vstáváním. Neměla jsem úplně nejpříjemnější noc, ale jen těžko jsem si dokázala představit, že by nadcházející den mohl být lepší.

V ústech jsem cítila kovovou pachuť, z dolního rtu mi pomalu tekla krev, jako bych se do něj kousla. Zamračila jsem se a přejela po ráně jazykem. Už to bylo hodně dávno, co jsem si naposledy ve spánku ublížila. Dávno, co jsem měla tak živé sny. Dávno, co jsem viděla svou matku.

Otráveně jsem se vysoukala z postele a šla si ret umýt do koupelny, kde jsem sledovala, jak se můj odraz vlní a tříští na povrchu rozbitého zrcadla. Dívka, která se na mě ze zrcadla dívala, byla bledá a zasmušilá, měla zacuchané vlasy. Bylo na ní něco divokého, co bylo těžké zkrotit. Byla jsem za to ráda, protože jsem tak aspoň skryla, jak zranitelná jsem se cítila uvnitř. Jako by se pod mými žebry skrývala další dívka, vystrašená, ztracená, která hrozila, že se objeví pokaždé, když si nebudu dávat pozor. Nejdřív ten

sen a teď tohle – štvalo mě, jak velice rychle Castello boří mé obranné zdi.

Cestou do kuchyně jsem prošla kolem otcovy ložnice a zahlédla, jak se s šálkem kávy v ruce sklání nad papíry s prací. Pozdravil mě letmým pohledem, ale já ho ignorovala. Nevěřila jsem, že bych se takhle brzy ráno dokázala ovládnout.

Na stole jsem našla obal od krekrů z letadla, které jsem snědla, zatímco jsem předešlého večera zkoumala mapu Castella. Město bylo naprosto symetrické, uprostřed ho rozdělovalo obrovské náměstí a katedrála, kterou jsem zahlédla včera, když jsme přijížděli. Moje nová škola se stejně jako náš dům nacházela v jižní části města a označoval ji znak Castella a slova *Scuola Lafolia*. Zašklebila jsem se.

V Maine jsem každé ráno jezdila autobusem na státní střední školu ve vedlejším městě, kam chodili všichni moji vrstevníci z přilehlých vesnic. Milovala jsem tu anonymitu – možnost proplouvat nepozorována chodbami, nikdo nevěděl a ani se nestaral o to, odkud jsem nebo co dělám. Celý rok jsem u oběda sedávala se stejnými dívkami a žádnou z nich nikdy nenapadlo zeptat se mě na mou mrtvou mámu. Druhý stupeň základky byl oproti tomu podstatně horší. Chodily na něj děti z mého rodného městečka a šířily o mně kruté pomluvy – že se Carly zbláznila, takže já jsem zřejmě také blázen. Vyhýbaly se mi na chodbách, když jsem si sedla vedle nich, přesedly si do jiné lavice. Někdy na mě tak bezostyšně hleděly, až jsem si myslela, že vyletím z kůže.

Bála jsem se, že Castello bude taky takové. Byla jsem tu nová, někdo, na koho se může zírat a smát se mu. Znovu jsem zvážila svůj původní plán – zalézt zpět do postele a na vše zapomenout. Ale došlo mi, že otec by asi přišel na to, kdybych se hned první den ulila z vyučování.

Když jsem vyšla ven, bylo skoro osm, ale ulice byly šedé a pošmourné, jako by na ně přes naklánějící se budovy nemohly proniknout sluneční paprsky. Šla jsem pomalu městem – řekla jsem si, že když už nejdu za školu, můžu aspoň dorazit později – a obdivovala

výjevy kolem. Omšelé obchůdky s kovovými mřížemi na oknech, řezníka vykládajícího poražená prasata z dodávky, dvojici dělníků ve špinavých montérkách. Zkrátka strhující podívaná.

Jediná věc, která bila do očí, byly plakáty. Pokrývaly většinu budov – velké, nažloutlé listy papíru jako ty, které jsem viděla včera z auta. Každý na sobě měl tučným písmem napsáno slovo SALVEZZA a nahoře kříž a symbol trojice města Castella. Dole byl drobným písmem naškrábaný podpis, který jsem poznala z otcových dopisů.

Generál

Za dalším rohem začaly ulice stoupat nahoru a vedly mě do centra města. Plakátů už tu nebylo tolik, převažovalo graffiti. Jedno mě obzvlášť zaujalo, protože se ho někdo snažil zamaskovat červenou barvou.

SVĚTCI ŽIJÍ, hlásalo graffiti.

Neměla jsem nejmenší tušení, co to znamená, ale člověk s červenou barvou s tím zřejmě nesouhlasil. Rozhořčeně nápis přeškrtnul a napsal něco vedle, jakousi barbarskou změť písmen, která vypadala, jako by byla zmáčená krví.

VŠECHNY ČARODĚJNICE SHOŘÍ

Povzdechla jsem si. Takže i graffiti v Castellu bylo zhruba o pět set let pozadu.

Na konci ulice jsem objevila náměstí, které bylo velké jako fotbalové hřiště a dlážděné lesknoucím se bílým mramorem, který byl v porovnání s částmi města, které jsem dosud viděla, nečekaně zářivý. A pak tu stála katedrála.

Tyčila se se svými jen těžko uvěřitelnými rozměry v zadní části náměstí a rozhodně to byla největší budova, jakou jsem kdy viděla. Zjistila jsem, že od ní nemůžu odtrhnout oči – od její bronzové kupole blyštící se na slunci, od jejích třpytivých vitrážových oken. Dvě mramorová schodiště se točila po stranách a vytvářela prostor před

hlavním vchodem, odkud se dalo řečnit k celému náměstí. Katedrála se skládala ze dvou identických křídel, po jejichž stranách stály dvě zcela stejné strážní věže. Naprostá symetrie, přesně jako na mapě. Severní a jižní polovina Castella byly svým přesným odrazem.

Moje škola se nacházela vepředu v ulici za náměstím, a tak jsem se vydala po jeho okraji, vděčná, že nemusím přecházet na druhou stranu. Nedokázala jsem to vysvětlit, ale cítila jsem, že by to nebylo bezpečné. Možná proto, že tu nikdo nebyl a výlohy obchodů vypadaly všechny opuštěné, měly zatlučená okna. Náměstí bylo úhledně, organizovaně vylidněné, jako čtvrť, která se musela evakuovat po úniku chemikálií. Jako by se celému městu řeklo, že by sem raději nikdo neměl chodit.

Do Scuoly Lafolie jsem dorazila okolo půl deváté s úctyhodným půlhodinovým zpožděním a hned mě uvítal další kříž a symbol trojice na dveřích, tentokrát z oprýskaného zlata. Vstupní hala byla prázdná a ze stěn padala omítka a já si hned, jak jsem byla uvnitř, uvědomila, že vůbec nevím, kam mám jít. Slyšela jsem vzdálený šum hlasů, poblíž probíhající výuku, ale nikde kolem jsem neviděla kancelář, kde by mi poradili. Možná nakonec nebyl až tak dobrý nápad přijít pozdě. Věděla jsem jenom, že mám nastoupit do třeťáku – kterému se tady říkalo „tercie".

Bezcílně jsem bloumala po chodbách a přemýšlela, jestli bych mohla odejít, kdybych řekla, že jsem nedokázala najít svou třídu, když vtom jsem zády vrazila do kluka. Tam, kde jsem mu prsty přejela po zápěstí, jsem ucítila vlnu horka připomínající statickou elektřinu, což mě přimělo rychle ucuknout.

„Promiň," řekla jsem anglicky. „Neublížila jsem ti?"

Kluk zamrkal. Mohl být tak v mém věku, štíhlý a bledý s kudrnatými vlasy barvy písku, které mu padaly do temně modrých očí. A na okamžik, když se na mě podíval, jsem ucítila něco velmi zvláštního – srdce se mi rozbušilo, v hlavě jsem měla prázdno –, jako bych opouštěla realitu a postupně se nořila do temných vodních hlubin. Stahovala jsem ho s sebou. Nebo možná on stahoval mě.

Přes obličej mu přeběhl záblesk paniky a pootevřel rty.

„My se známe?“ zeptal se. Pochopitelně italsky. Matčina řeč. Uhlazená, překrásná a smrtící. Což znamenalo, že jsem musela odpovědět stejně.

„Zatím ne,“ řekla jsem a doufala, že jsem neudělala žádnou gramatickou chybu. Jako malá jsem italsky mluvila plynně, ale poté co Carly zemřela, to byla jen další věc, na niž jsem chtěla zapomenout. „Včera večer jsem se sem přestěhovala.“

„*Certo,*“ opáčil kluk. *Jistě.* Trochu se oklepal, jako by se probouzel ze sna. Když si uvědomil, že na mě zírá, vyrazil mu na tvářích ruměnec. „Promiň. To jenom, že nikdo jiný do školy nechodí takhle pozdě. Nemůžu uvěřit, že mám konkurenta.“

„No, snažím se,“ odpověděla jsem. Byla jsem odhodlaná na něj také nezírat. Připomínal postavu z obrazů – jemného a nadpozemsky krásného renesančního anděla. Za jeho krásou se ale také skrývalo něco temného – tmavé kruhy pod očima, zacuchané kudrny, postava ztracená ve volném oblečení. Jako kdyby chtěl skrýt, jak vypadá. Moc to nefungovalo.

„Víš, kde je učebna tercie?“ zeptala jsem se, když už jsme tam stáli příliš dlouho a nevyměnili si jediný pohled. Italská slovíčka se mi teď vracela mnohem rychleji, vylézala z míst v mé hlavě, kde byla předtím pohřbená. „Uvědom si, že když řekneš ne, budu moct jít domů. A tvůj rekord v pozdních příchodech nebude překonán.“

„Naneštěstí to vím,“ usmál se sklesle kluk. „Chodím tam taky. Ukážu ti kudy.“ Pokývl na mě, abych šla za ním ke špinavému schodišti na konci vstupní haly. „Já jsem Christian.“

„Lilly.“

„Lilly,“ opakoval po mně, jako by si to jméno chtěl zkusit vyslovit. Střídavě na mě v modrých fascinujících záblescích upíral oči a pak je rychle odvracel.

Společně jsme vyšli po schodech do prvního patra, spleti úzkých chodeb s dveřmi tříd, které na sobě měly číslo ročníku. Na stěnách tu bylo ještě více plakátů, ale už na nich nebyla jen SALVEZZA. Stálo na nich také UNITÀ, ONORE, VITTORIA a SACRIFICIO.

Jednota. Čest. Vítězství. Oběť.

Omítka pod plakáty byla tak stará, že její kusy padaly na zem.

Na podestě schodiště zavanul vítr, říjnový vzduch pronikající řadou rozbitých oken, a Christian se tak musel pevněji zabalit do svého bomberu. Umírala jsem touhou zeptat se ho na stav školy – jestli byl rozpočet Castella tak omezený, že si nemohli dovolit ani vymalovat či koupit nové okenní tabulky, nebo jestli je to zkrátka město, které nevěří, že by se do vzdělávání mělo investovat. Ale nechtěla jsem být nezdvořilá.

Christian přesto uhádl, na co myslím, protože po mém letmém pohledu jenom pokýval hlavou. „Stěžuj si Generálovi."

Učebna tercie, k níž jsme došli až úplně nakonec, byla na dveřích označena zašlou zlatou tabulkou. Kdyby se Christian neobjevil, nikdy bych ji nenašla – škola byla stejné bludiště jako ulice Castella. Někdo na zeď poblíž přilepil izolepou ručně vyrobenou cedulku, na níž černou fixou stálo:

LASCIATE OGNI SPERANZA, VOI CH'ENTRATE.

Moje italština sice potřebovala oprášit, ale podle mě by se věta dala přeložit takto: Zanechte naděje, kdo vstupujete.

„Dantovo *Peklo*," poznamenal Christian, když si všiml, na co se dívám. „Je to verš vyvedený na branách pekla."

„Kouzelné," utrousila jsem.

Zakřenil se. „Máš uniformu? Většinou je nikdo nenosí, ale dnes jsou povinné."

Zavrtěla jsem hlavou a přemýšlela, proč mě otec neupozornil. Pomyslela jsem si, že je to od školy dost troufalé požadovat uniformy, když se nestarají ani o základní opravy.

„Není to kompletní uniforma," četl mi znovu myšlenky Christian. „Spíš něco jako symbol. K vyjádření úcty." Zaváhal, pak si sáhl k límečku košile a stáhl si z krku volně uvázanou kravatu. Pod ní jsem na chvíli zahlédla řetízek, jemné zlato na jeho kůži.

„Tady," řekl. „To by mělo stačit."

Udělal krok dopředu a zarazil se, kousl se do spodního rtu, jako by žádal o dovolení uvázat mi kravatu kolem krku. Zaplavil mě omamný pocit očekávání, když jsem si zničehonic uvědomila, jak moc chci, aby se mě tenhle kluk dotkl. Když jsem k němu naklonila hlavu, abych mu napověděla, co má dělat.

Ale ve chvíli, kdy jeho prsty přejely po mé kůži, se to stalo zase – elektrický šok, vlna horka rozpalující celé mé tělo. Pocit, že se do něj propadám, že vklouzávám pod jeho kůži. Tentokrát to bylo tak příjemné, až mi to vyrazilo dech.

Christian podle všeho nesouhlasil. Zavrávoral a držel si ruku na hrudi, jako bych ho popálila. Oči široce otevřené a plné hrůzy.

„Omlouvám se," vykoktala jsem a vybavilo se mi, jak mě matka vždy v obchodě pevně držela za ruku a šeptem mi přikazovala *Na nic nesahej*. „Přísahám, že tohle se obvykle neděje…"

„To je dobrý," odpověděl Christian. Ale lhal, v jeho hlase byla slyšet nervozita, tělo měl napjaté, jako by očekával útok. Srdce se mi sevřelo, když jsem si uvědomila, co vidím – on se mě bál.

Pak už jsem jen zahlédla, jak Christian otevřel dveře třídy a vešel dovnitř. Sledovala jsem, jak odchází, byla jsem otřesená a tak nějak naštvaná sama na sebe – snažila jsem se pochopit, co se pokazilo. Jeho kravata mi zůstala viset kolem krku, a když jsem se po ní mimoděk natáhla, ucítila jsem měkkou, sepranou látku, z níž bylo stále cítit teplo jeho kůže. Nebezpečně osobní. Pomalu jsem si kravatu zastrčila pod svetr a šla za ním do třídy.

První, co jsem uviděla, byl kluk s nožem. Posedával na parapetu jednoho z rozbitých školních oken a dával pozor na něco dole v ulici. Pohled dolů z takové výšky musel být skutečně děsivý, ale jemu to zřejmě nevadilo. Stříbrný vystřelovák se v jeho ruce točil, jako by se s ním narodil, tak rychle, až se z kovu stala jen šmouha.

„Jde někdo, Nico?" zeptal se kluk s bláznivými kudrlinami, který měl z nějakého neznámého důvodu na obličeji plynovou masku.

Kluk v okně – Nico – zakroutil hlavou.

„Pořád čistý vzduch," řekl. „Fakt si myslíš, že bych jim dovolil tě překvapit?"

„Super," opáčil kluk v plynové masce a vesele si zamnul ruce jako nějaký bláznivý vědátor. „Musím zneškodnit své bouchací kuličky."

Nico obrátil oči v sloup. „Hlavně se nezabij."

V každém ohledu byl opakem Christiana, až na to, že byli oba krásní. Měl snědou pleť, tmavé vlasy a uši propíchané kovovými náušnicemi. Široká ramena v bílém tričku, černá tetování, která se plazila po jeho klíčních kostech. Bylo na něm něco hrubého, ne úplně nevinného. Přitažlivého. Moje oči se nedokázaly odtrhnout od jeho svalů, které se zatínaly, když točil nožem.

Ve třídě panovala naprostá spoušť, lavice a kusy zmačkaného papíru byly roztroušené po místnosti, zvýrazňovače a učebnice rozházené po zemi. Vzpomněla jsem si na svou starou školu s jejími neosobními řadami kovových lavic a uširvoucím zvonkem, který nás přesouval z místnosti do místnosti. Jako bych se teď oproti tomu ocitla v hurikánu. Kolem posedávala skupinka studentů, bavili se nebo po sobě házeli věci. Z toho, co jsem viděla, na sobě ani jeden z nich neměl uniformu. A nebyl tu žádný vyučující.

Někdo na zadní stěnu nasprejoval karikaturu panoramatu Castella – kopuli katedrály, strážní věže, velké krysy ve stoce. Nechyběl ani symbol trojice, ale byl namalovaný vzhůru nohama, jako ďábelská zvrácenost, z níž čerstvá barva stéká za horizont.

Kluk s nagelovanými černými vlasy a vyzbrojený barvami ve spreji, o němž jsem usoudila, že je to autor díla, se o něm právě hádal s Christianem.

„Nemůžu za to, že jsi nepřišel včas, abys mě zastavil," rozčiloval se kluk. Měl ostré lícní kosti jako nějaký model, na sobě koženou bundu s řetězy, které o sebe při každém jeho pohybu cinkaly. „Osvítila mě božská inspirace a já ji musel poslechnout."

„Božská inspirace k tomu nechat se zatknout," odsekl Christian s pohledem upřeným na svatou trojici. „Alexi, přece to tam vážně nechceš nechat i během testu…"

„V klidu," odpověděl Alex. „Jen mi pomoz schovat barvy."

Půlku plechovek se sprejem hodil do Christianova batohu a snažil se Christiana, který se s ním stále dohadoval, vystrčit zpět na

chodbu. Řekla jsem si, že mi nezáleží na tom, že se na mě Christian odmítl podívat, když kolem mě procházel.

V čele místnosti seděla s nohama opřenýma o učitelský stůl dívka se špinavě blond vlasy, v ruce držela papírovou vlaštovku a zapalovač. Sledovala jsem, jak zapálila ocas vlaštovky a hodila ji do vzduchu. Vlaštovka chvíli kroužila, zářivá jako kometa, a pak se rozpadla na lavici. Dívka měla vlasy od popela, což mi připomnělo můj sen – jak ztracená bloudím spálenými ulicemi Castella. Celá rozrušená jsem se otočila. A zjistila jsem, že se divám přímo do očí Nicovi sedícímu v okně.

Nejprve vypadal jenom překvapeně, ale pak se jeho výraz změnil a vystřídala ho studená, nepřátelská maska. Nůž v jeho ruce se zastavil. To zaujalo kluka v plynové masce, který se otočil, aby se podíval, o co jde. Když si mě všiml, vytřeštil oči.

„Ty jo," řekl. „Odkud jsi?"

Zarazila jsem se. Třída zničehonic ztichla a všichni se na židlích začali otáčet, aby si mě prohlédli. Sevřelo se mi hrdlo, tíha jejich pohledů mi vyrazila dech. Přesně toho jsem se obávala.

Řekni něco, přikázala jsem si. *Cokoli. Dělej.*

„Ehm, ahoj?" osmělila jsem se.

Ticho. Ještě více upřených pohledů. Najednou jsem byla ráda, že Christian odešel ze třídy, a nevidí tak, jak ze sebe dělám úplného blázna.

Potom někdo pronesl: „Konec civění – tohle není zoo."

Byla to ta dívka, která seděla za učitelským stolem. Vstala a její štíhlá postava hbitě přešla ke mně, v ruce stále zapalovač.

„Myslím to vážně," vyštěkla na ostatní. Pak se obrátila na mě: „Nevšímej si jich. Jsou v šoku. Nikdy k nám do téhle díry nikdo nový nepřistoupil." Shodila si vlasy z ramen a podala mi ruku. „Já jsem Liza."

Mluvila rychle a znělo to jako hudba, její italská slova splývala dohromady jako zaklínadlo. Růžové líce, pihy na nose, zelené plamenné oči, které byly divoké a oslňující. Oči bojovnice. Nemohla jsem od ní odtrhnout zrak.

„Lilly," dokázala jsem říct.

„*Perfetto*," zamumlala Liza. „Pojď za mnou.

Vedla mě překážkovou dráhou tvořenou pomačkanými učebnicemi a rozsypanými penály k lavici se dvěma židlemi uprostřed třídy, kde si ze svého útlého zápěstí odmotala černý šátek.

„Tady," řekla. „Proti kouři, kdyby Iacopo náhodou bouchnul nějakou ze svých kuliček. Dává je všude a pokaždé, když učitel na nějakou šlápne, máme týden volno."

Pokývla hlavou směrem ke klukovi v plynové masce, který teď ležel na zemi a upravoval něco pod tabulí. Když jsem se obrátila zpět k Lize, slabě se usmívala a její zelené oči hleděly přímo do mých. Pod jejím pohledem jsem roztávala, nevysvětlitelně mě k ní přitahoval. Za každou cenu jsem jí chtěla udělat radost.

„Vítej v tercii, „řekla. „Doufám, že nejsi jedna z těch, co dodržují pravidla."

Společně jsme si sedly do lavice, narážely jsme koleny do desky. Liza na sobě měla světlé úzké džíny a tričko s vyhrnutými rukávy, které odhalovalo její dlouhé bledé ruce.

Znovu jsem se rozhlédla po třídě. Někteří po mně pořád pokukovali, ale většina z nich měla poté, co si všimla mého pohledu, tolik slušnosti předstírat, že jsou zaneprázdnění. Až na Nica. Znovu v ruce točil nožem, pozoroval z okna ulici – vůbec se o mě nestaral. Když se nedíval, dovolila jsem si ho na chvíli prohlédnout, očima jsem přejížděla po křivkách jeho bronzového těla, po jeho svůdně tvarovaných rtech.

„Je hezkej, že jo?" zeptala se Liza, zatímco si hrála s plamenem zapalovače.

„Jo," odpověděla jsem, neschopná to popřít. O Nicově kráse se nedalo pochybovat.

Liza se zasmála, ale s určitou známkou nesouhlasu. Přemítala jsem, jestli si všimla pohledu, který mi předtím věnoval – toho pohrdání v jeho očích.

„Každopádně," řekla jsem ve snaze rychle změnit téma, „kdy začíná hodina?"

„Hm," zamyslela se Liza. „V osm jsme mívali trigonometrii. Ale profesorka se naneštěstí nemohla dostavit. Georgia jí dala lepidlo do kafe." Kývla směrem k rusovlásce v rohu listující velmi zastaralým módním magazínem. „Kromě toho jsi přišla v den testu. Takže to bude trochu jinak."

„Testu?" zeptala jsem se. „To je nějaká zkouška?"

Liza se na mě pokradmu podívala. „Ne tak docela."

Odmlčela se, jako by čekala, že v jejích slovech rozluštím nějaký skrytý význam. Já ale vůbec nevěděla, o čem mluví.

„Je to součástí příměří," napověděla mi Liza. „První den v měsíci se v obou polovinách města provádí povinný test. Generál říká, že tak v Castellu udržíme řád a čistotu."

Zněla, jako by citovala text z příručky, bezvýrazný hlas podbarvený jemným sarkasmem. Zírala jsem na ni a přemýšlela, proč mě teď má znalost italštiny nechala na holičkách. Nic z toho nedávalo smysl.

„Nemusíš se ale bát," řekla Liza a nevšímala si zmatku v mé tváři. „Už je to hodně dávno, co našli světce. Podle mě se teď Generál už jen snaží nějak zabavit. Jen abychom proboha nezapomněli, kdo to tu skutečně řídí…"

„Co našli *koho*?"

„Neposlouchej ji," ozval se příkrý hlas. „Za takové řeči vás obě zavřou." Byla to dívka v lavici před námi, která se otočila a nevraživě se na mě dívala. Její vyzáblý obličej bylo jen stěží vidět za oponou vlasů myší barvy. „Den testu je ten nejdůležitější v měsíci," prohlásila povýšeně. „A Generál je náš spasitel. O tom by ti asi Liza neřekla. Když si nedáš pozor, stáhne tě na temnou stranu."

„Susi," prohlásila Liza s ledovým klidem, „že já tě praštím."

Susi vyjekla. „Vidíš, o čem mluvím?"

Rozzlobeně se otočila zpět. Liza přimhouřila oči a začala za Susiinou hlavou mávat zapalovačem, jako by prováděla exorcismus.

„Otče náš, jenž jsi na nebesích," deklamovala, „nechť tato smutná ztracená duše nalezne Ježíše, amen."

Když skončila, zeptala jsem se jí: „Lizo, kdo je vlastně Generál?"

„Generál je vůdce Castella," opáčila suše Liza a potutelně přejela pohledem po Alexově díle. „Tedy zatím."

„Něco jako starosta?"

„Tak trochu. Spíš bych řekla, že udržuje mír. Před dvaceti lety vyjednal příměří mezi klanem Paradisů a Marconiů a potom se tu rozhodl zůstat."

„Paradisovými a *kým*?"

Liza na mě povytáhla obočí. „Nevšimla sis, že Castello je směrem ke středu rozdělené?"

Pomalu jsem přikývla.

„Jasně," pokračovala Liza, „protože tu vždy žily dvě rodiny. Ty bys jim asi říkala klany. Marconiovi tady dole a Paradisovi nahoře, severně od dělicí čáry. Dříve spolu bojovali. *Hodně*. Byla to… totální válka zuřící celá staletí. Pak jednoho dne přišel Generál a zastavil to. A byl konec. Všichni žili šťastně až do smrti. Náš spasitel, jak řekla Susi." Její sarkasmus byl zpět, zakusoval se do okrajů jejích slov. „Teď musíme udělat všechno, co nám řekne."

„Jako test," řekla jsem. „Test, co není zkouška."

„Přesně tak."

„A co to tedy je?"

Liza jen mávla rukou. „Jenom tě píchnou do prstu. Aby se ujistili, že nejsi, vždyť víš. Jiná."

„Jak jiná?"

Na chvíli se zdálo, že Liza bojuje sama se sebou a zvažuje své možnosti. Připadalo mi, jako by se mě snažila ochránit před něčím temným a nepříjemným, ale uvědomila si, že se tomu nelze vyhnout.

„Lilly," řekla, „jak myslíš, že to Generál udělal? Zajistil mír mezi rody? Přinutil lidi, kteří se celá staletí nenáviděli, aby najednou přestali?"

Zavrtěla jsem hlavou, protože jsem neměla ponětí.

„Našel jim nového nepřítele," pokračovala Liza. „Někoho, koho by mohli společně nenávidět."

„Koho?"

„Už jsem ti to řekla," odpověděla Liza. „Světce."

KAPITOLA 3

Nico z okna zavolal: „Už jsou tady.“

Celá třída jako by ztuhla. Pak se všichni dali do pohybu, rychle srovnávali lavice zpět na místo, strkali učebnice a penály do batohů. Iacopo si nacpal bouchací kuličky do kapes a strhl si plynovou masku z obličeje. A konečně jsem mohla vidět jejich uniformy – nebo alespoň její části, kterými se podle Christiana vyjadřovala úcta. Najednou byl každý formálně oblečen – kravaty nebo vybledlá saka, která vypadala, že dříve patřila k uniformě z přípravky. Atmosféra v místnosti se také změnila, napětí by se tu dalo krájet.

„Lizo, kdo je to světec?“ zeptala jsem se a představovala si staré obrazy, lidi s jizvami po ukřižování na rukou. „Kvůli čemu přesně nás chtějí testovat?“

„Na tom vlastně nezáleží,“ vyhnula se odpovědi Liza. Smetla si popel z oblečení a z batohu si vytáhla kravatu.

Koutkem oka jsem spatřila, jak Nico seskočil z okenního parapetu a vyrazil ke svému místu, lavici s jednou židlí poblíž tabule. I když jsem byla napjatá, nemohla jsem si nevšimnout, jak ladně se pohybuje, jeho roztrhané džíny skrývající smrtící eleganci, jako zabiják trénovaný pohybovat se naprosto nehlučně.

„Říkala jsem ti přece, že už je to dávno, co našli světce,“ pokračovala Liza. Upravovala mi teď oblečení, uhlazovala kravatu od

Christiana – jako by mě připravovala na nějaký obřad. „A navíc nejsi odsud. Takže budeš naprosto v pohodě."

„Jak to víš?" spustila jsem na ni, vytrhla se z jejího sevření a cítila, že mi dochází trpělivost. „Proč mi prostě neřekneš, na co vás testují?"

Liza se hořce usmála. „Víš, Lilly, i kdybych se snažila, nevěřila bys mi."

Dveře třídy se rozletěly. Dovnitř vešel muž v šedé uniformě a za ním skupinka dalších stejně oblečených mužů – se zbraní na opasku, vojenskými botami, zlatým symbolem trojice připnutým k náprsní kapse. Říkala jsem si, že Alexův výtvor se jim moc líbit nebude. Celá třída se ztišila. Na tuhle chvíli všichni čekali.

„Co jsou zač?" zeptala jsem se Lizy a sledovala, jak se muži jako vojáci řadí před tabulí.

„Vykonavatelé," zašeptala. „Pracují pro Generála."

Muž v čele skupiny se otočil a podíval se na nás. Byl vyšší a mladší než můj otec, okouzlující způsobem, který se zdál nebezpečný – v očích mu probleskovala dravost. Někteří muži takoví byli – věděli jste, že se před nimi musíte mít na pozoru. Uniformu neměl dopnutou, ale oblečenou téměř ležérně, límeček i rukávy rozepnuté. Dlouhé černé vlasy mu spadaly na ramena. Po levé straně jeho obličeje se jako stopa po zvířecím škrábanci táhla blednoucí jizva, kterou přerušovalo oční víčko.

„A to je Tiago," řekla Liza.

„Tercie," lehce se pousmál Tiago. „Rád vás zase vidím. Dnes je prvního října. Nový měsíc a nová příležitost k tomu, abychom se očistili od nehodných. Všichni do jednoho budete mít tu čest stát přede mnou a přísahat věrnost našemu městu. Jménem Generála, nechť vás provází štěstí a čistota."

Podívala jsem se na Lizu a dumala jsem, jestli jsem se nepřeslechla. *Štěstí a čistota?* zopakovala jsem nehlasně. Ale ona jen pokrčila rameny.

Tiago mávl rukou v kožené rukavici směrem k chodbě, kterou hlídala dvojice vykonavatelů, a řekl jim, ať zavřou dveře. Ještě než

to stihli udělat, někdo vklouzl do třídy – byl to Alex s ostře řezanými lícními kostmi, plaménky v jeho tmavých očích prozrazovaly silné emoce. Možná hněv. Čekala jsem, že Christian bude hned v závěsu, ale nebylo po něm ani stopy.

„To je milé, že ses ukázal," prohlásil Tiago, když kolem něj Alex bez jediného pohledu prošel.

„Že ano?" opáčil Alex.

Dveře se za ním rázně zabouchly, vykonavatelé je z chodby zamkli zvenčí na západku. Znovu jsem střelila pohledem k Lize, chtěla jsem se zeptat, jaký test vyžaduje, abychom byli zamčení v místnosti s bandou vojáků. Ona se však dál vytrvale dívala opačným směrem.

Tiago sáhl dolů ke koženému pouzdru a mně se na okamžik málem zastavilo srdce, protože jsem si myslela, že vytáhne zbraň. V jeho ruce se však objevil přístroj připomínající malý snímač, kterým se skenují vstupenky, lesklý, kovový a dost malý na to, aby se mu vešel do ruky.

„Když ke spánku se ukládám, duši mou mi, Pane, chraň." Tiago stiskl knoflík a nahoře na přístroji se rozsvítilo červené světlo. „A kdybych světcem měl se státi, má duše ať se v prach obrátí."

„Amen," dodal někdo. Znělo to jako Susi.

„Přiveďte Carenzu," řekl Tiago vykonavatelům.

Několik jich nakráčelo k Nicově lavici, popadli ho za ramena a hrubě ho postavili na nohy. Snažili se jeho ruku přiblížit k přístroji, jako by si mysleli, že by se po nich ohnal, kdyby ho pustili. Nico byl tím vším očividně znuděný, nechtělo se mu dělat potíže.

„Nemusíte jim pokaždé přikazovat, aby tohle dělali," otočil se Nico na Tiaga. „Já nekoušu."

„To tvrdíš ty," odvětil chladně Tiago.

Z dolní části snímače se vysunula jehla a projela bříškem Nicova prstu.

Zatímco mu kapka krve stékala po kůži, čekala celá třída za hrobového ticha, až přístroj dokončí jakousi analýzu. Se zatajeným dechem jsem byla připravená, že se každou chvíli divoce spustí

pronikavý alarm, ale nic se nestalo. Červené světlo dál pravidelně poblikávalo. Negativní výsledek. Takže Nico nebyl světec. Ať už to znamenalo cokoli. A šlo vlastně o krevní test.

Tiago si znovu připravil snímač. „Zase v bezpečí, Carenzo. Jednou nám budeš muset říct, jak to děláš," usmál se pohrdavě.

Když se přesunul k další lavici, vykonavatelé Nica surově usadili na jeho židli a vrátili se zpět na svá místa u tabule. Podle všeho si takové zacházení vysloužil jen on.

S narůstající panikou jsem sledovala, jak Tiago vyměnil jehlu a píchl do prstu Iacopa. V hlavě jsem si znovu a znovu přehrávala různé scénáře – snažila se vzpomenout, k čemu se krevní testy používají. Aby odhalily nemoc, pomyslela jsem si. Třeba nedostatek vitamínů. Možná, že když byl člověk světec, trpěl nějakou nemocí. Vykonavatelé však nevypadali, že by se obávali nákazy. Spíš vypadali hladově. Dychtiví se vrhnout na svou oběť.

Alespoň je to jednoduché, říkala jsem si v duchu. *Musíš akorát natáhnout ruku.* Ale ani krevní test nedokážeš oklamat. Kdybys byla světec, byla bys světec i *uvnitř.* Nedokázala bys to před nimi skrýt.

Iacopo byl negativní, pak Tiago, tyčící se nad lavicí před námi, píchl do prstu Susi. Ta při čekání na výsledek ani nedýchala, jako by si opravdu myslela, že by s její krví mohlo být něco špatně. Nebylo. Poté se zarděla, zaculila se na Tiaga a udělala malé pukrle. Liza vedle mě vydala velmi tichý dávivý zvuk. Pak byla na řadě ona.

„Slečno Mezzi," řekl Tiago. „Můžeme?"

Liza vstala a natáhla ruku. Necukla sebou, když jí jehla projela kůží, a probodávala Tiaga ocelovým pohledem svých zelených očí. Červené světlo beze změny dále blikalo nad jejím prstem, a označilo ji tak za normální. Tiago vypadal téměř zklamaně.

„Víš, u tebe nikdy nevím," řekl. „Kvůli tvé nečisté krevní linii."

Liziny oči se zableskly, ale nesnížila se k odpovědi. Tiago se otočil ke mně.

Naprosto přesně jsem věděla, kdy na mě upřel pohled, protože jsem si najednou připadala nepříjemně obnažená – jako by viděl

skrze mé oblečení, jeho oči lovce zkoumaly tajné, skryté části mě samé a ničily vše, čeho se dotkly.

„A ty jsi kdo?“ zeptal se Tiago.

Polkla jsem a přinutila se postavit stejně jako ostatní přede mnou.

„Lilliana Deluca.“

„*Ciao*, Lilly,“ zkrátil Tiago bez svolení mé jméno. Pomalým, rozvážným tempem obcházel mou lavici. „Už jsi naše město někdy navštívila?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Právě jsme se sem nastěhovali.“

„Hlavně neměj strach,“ pokračoval Tiago a uchopil mou ruku do jedné ze svých lesklých kožených rukavic. „Všechno je jednou poprvé.“

Vrazil jehlu do mého prstu. Ucukla jsem bolestí, která mi vystřelila do celé paže. Srdce mi divoce bušilo, zatímco jsem sledovala červené světlo a zoufala si přála, aby nepřestalo blikat.

Všichni ve třídě na mě koukali, otáčeli se na židlích, aby měli lepší výhled. Jejich obličeje prozrazovaly přílišnou zvědavost, přílišnou tvrdost. Možná čekali, že testem neprojdu. Jen Nica to podle všeho nezajímalo, odchlipoval část dřevěné desky stolu, oči upřené dolů, rty stočené do mírného úšklebku. *Koukni se na mě*, pomyslela jsem si a ucítila, jak se ve mně náhle zvedá vlna vzdoru. *Koukni se na mě, jen to zkus*. Ale on se nepohnul.

Test nemohl trvat déle než minutu, ale mně to připadalo jako věčnost. Krev mi stékala po prstu, snímač prováděl analýzu, červené světlo pravidelně blikalo jako důkaz toho, že mi nic nehrozí. Liza mi pod lavicí stiskla volnou ruku tak silně, až jsem se bála, že mi něco zlomí.

„A je to hotovo,“ usmál se vlídně Tiago, když oddálil snímač. „Máš čistou krev.“

Jakmile se přesunul dál, klesla jsem na židli a čekala, až se moje srdce trochu uklidní, a zároveň si přála vymazat z paměti ten umaštěný pocit, který jeho oči zanechaly na mé kůži. Na tom, co se tu dělo, bylo něco velmi špatného – myšlenka testu čistoty. Nechápala

jsem, jak nebo proč bychom něco takového vlastně mohli dokázat. Když jsem však prošla, nesmírně se mi ulevilo.

Tiago se nyní přesunul do zadní části třídy – k lavici pro dva, kde Alex seděl vedle prázdné židle, o níž jsem předpokládala, že patří Christianovi. Na zdi nad jeho hlavou se výrazně a temně rýsoval převrácený symbol trojice. Tiago po něm přejel pohledem a sval na čelisti mu začal škubat.

„Někdo byl kreativní, že ano, Latore?" zeptal se Alexe, vytáhl ho z lavice za útlé zápěstí a píchl ho do prstu.

„To jako já?" bránil se Alex. „Já to rozhodně nenamaloval. Ale musíte uznat, že ten člověk je dost nadaný…"

Tiago se znenadání natáhl pro Alexův batoh a obrátil ho vzhůru nohama. Vodopád učebnic, fixek, lepidel a komiksů se vyvalil na podlahu. Sprejové barvy mezi nimi však nebyly. Alexovi po tváři přeběhl úsměv a se zakrváceným prstem v ústech pozoroval skrze své tmavé husté řasy Tiaga. Jeho test byl negativní. To Tiaga nepotěšilo.

„Kde máš svou druhou polovičku?" vyštěkl a obrátil se ke Christianově židli.

„Šel domů," odpověděl Alex. „Nebylo mu dobře." Jednou zakašlal, záměrně do Tiagova obličeje. „Chytil to ode mě."

Na chvíli to vypadalo, že Tiago zvažuje, zda by mohl Alexe bez následků praštit. Pak zřejmě usoudil, že na to nemá čas. „Pověz Asarovi, že se stavím u nich doma," řekl. „Vždy se rád vidím s jeho otcem."

Alexovo sebevědomí po jeho slovech opadlo a beze slova se vrátil na své místo. Projela mnou vlna znepokojení a přála jsem si vědět, co se děje – jestli Christianovi opravdu není dobře, nebo jestli to má něco společného s tím, jak Alex při návratu do třídy vypadal až rozzlobeně, jako by se pohádali.

Test zanedlouho skončil, hned poté, co rusovláska nastavila svůj prst s pěstěným nehtem před snímač a bez potíží testem prošla. Pak Tiago vrátil přístroj do pouzdra na opasku a přešel zpět na místo v čele místnosti. Vůbec jsem teď nepochybovala o tom, že byl